

seka ei sünni, ja wihtawad keif jüüta ilmaliku rõemu.
Nende seisus Maarahwa keskel on kui jõoja kasujas,
kes elu närisitab ja wiimate suretab.

Nad õpetawad waled nägu
Ja petis südant kandma,
Ja hirmutawad kõiki raku,
Mis süüta. Rõemu, nalja
Ei falli nad ja seatwad wõlja
Ka wana laulde laulja suhu,
Kes tule paistel, wagal õhtul
Ni mitu südant sulatas,
Ni mitmel meelta rõemustas.

Tasailukese tõrkusime edasi ja jõudsiime Telliorgu.
Siin lastsiime hobusi natuke puhata, sest palawa
ilmaga olid nad wäga wäsinud ja üleühtse märjaks
läinud. Ma astusin wankest wälja lenad orgu
waatama, mis oma ilu läbi igahüte imetselena
pane. Mõlemilpool kõrged äkilised mäekaldad lit-
suwad endi wahete oja kesse, kes kui hõbelint oru
rüpes hiilgab. Kõik tuletas mulle kange Kalewipoea
naljakad, antsakad teud meelde. Ka siin oli ta wana
wägew käinud ja lehabada kergitamas mälestuseks
järwe, oja ja oru ilmutanud. Imelik kangelane,
sinu ilmatu suured teud on weel tänapäwil näha,
aga pisut rahwast tunneb sind ja mõistab sinu te-
gudest jutustada ja laulda! Ürikese aea pärast ei
sa sinust keegi enam mälestama, sest sinu lauldel
nuusitakse kui kura waimudel järele ja häwitakse
neid halastamata ära. Uga ärgu kurwastagu, waga
waim! Lehtedes juba kergib sinu au ja jääb tule-
wil päwil ülespeetud, kui ammugi elaw rahwa suu
sind enam ei nimeta!

Oliwad neljajalgised hea tüf aega seisnud, kui
jälle teele hakasime. Päike paistis juba poolel õhtul,
tuuledhki jahutas palawad. Wersta kümme Wõ-

rust lähhäb tee sinna tenna wõändu; kui madu
jooseb ta edasi, et sõitja otsa ei wõi äraoodata;
pealegi linna ja linnatorna enne ei sa näha, kui
hõbete ninad ragatkas, sest Wõru lin seisab suures
laisas lagedas metsste taga, kui Tartu poolt tuled.

Õhtuks parajaste jõudsiime linna ja wõtsime
nõuuks sinna õõmajale jääda, teisel hommikul aga
kaugemale lükata. Himustades linna waad-
ta, läksin käiki, hulkusin linnakesest risti rästi läbi ja
rutasin korterisse, kui pimedus pealekibus. Wõru
lin on piiruke ja temast mõni kodanik wanem. Et
sees kui muu meie maa linnades osa Saksu, suu-
rem osa Maarahwast ja pesa täis Wenelasi. Esi-
mesed on enamiste koolitajad, õpilalapsed, kohtuwan-
nemad ja kaupmehed. Teised pidawad ehk hantwärgi
ametit ehk käiwad teist tegu tallitamas, aga nende
muune elu on kui teists meie maa linnades ja ei
taha kiita. Nemad katsumad, kui juba waremalt
nimetud, igapidi wõera rahwa kombaid endile pärida,
endile kahjuks, wõerile pilkamiseks ja naeruks. Wõ-
tqtsid nad nõuuks, ennast ühtekaupa awalikult Maa-
rahwaks nimetada.

Siis saaksid nemad auustud,

Neist suurta lugu peetud.

Teisel päawal, sel 23. Janikuul, peale lõunat
jättsime Wõrulinna Jumalaja. Tee oli wäga mä-
giline ja ümberringi ei saanud ka muud ühtige, kui
kõrgeid mägesid näha, kelle seljad palju wilja ei kas-
wata ja rahwast tihti näha nägema lasets, kui nad
mõndasugu hantwärgi ametit ei mõistaks, misga
elu ülespidawad. Hantwärgi tööd oleksid meie ta-
lupoegidel mitmil paigul soowida, kui püüud suure-
mat wilja ei anna. Siis ei tuleks hinna peale,
omist asetest lahkuda ja teisi otsida ehk ka hewis
tühjamaale rändada, mis kopikid fulutab ja wiimate
sepi naal ja palwe waral käima sunnib.